

varslet give tidsfrist over for verdens-sundhedsorganisationen tage forbehold med hensyn til regulativet i dets helhed eller enkelte bestemmelser i dette.

Verdens-sundhedsorganisationen begyndte hurtigt efter sin oprettelse udarbejdelsen af forslag til nye internationale karantæne-regler, idet der var stærkt behov for en samling og rationalisering af de mange internationale karantænekonventioner. Den første konvention på dette område er fra 1894, og der er senere indgået konventioner bl. a. i 1902, 1903, 1905, 1912, 1926, 1933, 1938, 1944 og 1946. Ingen af disse konventioner har nogensinde fuldstændigt erstattet sine forgængere; endvidere har nogle stater kun tiltrådt ældre konventioner, men ikke yngre — og omvendt. Det er derhos i flere stater således, at de nationale regler ikke stemmer med de af vedkommende stat underskrevne konventioner.

Det er derfor meget forskellige karantæne-regler, der er gældende i de forskellige lande, og dette forhold har været til betydelig gene for den internationale samfærdsel.

Verdens-sundhedsorganisationens arbejde med udarbejdelsen af nye internationale karantæne-regler varede ca. 3 år. I april—maj 1951 blev det af organisationens sekretariat udarbejdede forslag forelagt en særlig kommission. Samtlige medlemmer af verdens-sundhedsorganisationen var indbudt til at deltage i kommissionens arbejde, og en stor del af medlemsstaterne — herunder Danmark — var repræsenteret. Efter gennemgang og ændring af en række af bestemmelserne i forslaget indstillede kommissionen til 4. verdenssundhedsforsamling at vedtage forslaget, og den 25. maj 1951 vedtog verdens-sundhedsforsamlingen det nye internationale karantæne-regulativ.

Den frist, der er fastsat for afgivelse af forbehold over for regulativet, er 9 måneder fra datoen for verdens-sundhedsorganisationens meddelelse til medlemsstaterne om regulativets vedtagelse. Danmark modtog den 11. juni 1951 meddelelse om vedtagelsen i verdenssundhedsforsamlingen, og da tiltrædelse af regulativet i dets helhed ikke kunne ske uden ændring af enkelte bestemmelser i karantæneloven, er der inden udløbet af nævnte tidsfrist taget forbehold over for verdens-sundhedsorganisationen.

Der er i regulativet taget størst muligt hensyn til, at karantænerestriktionerne starter imellem bør gribe så lidt forstyrrende

ind i den internationale samfærdsel som muligt. Det endelige mål er helt at kunne afskaffe karantænerestriktioner, men sundhedstilstanden og kontrollen med de smitsomme sygdomme er i mange lande endnu for ringe til, at karantænerestriktioner kan undværes. Verdens-sundhedsorganisationen vil imidlertid til stadighed holde regulativets regler under observation og foreslå indført lempelser i reglerne, efterhånden som den epidemiologiske situation i verden ændres, videnskabelige fremskridt bliver gjort, og sundhedsforholdene i de enkelte lande bedres.

I regulativet er der for første gang under eet fastsat internationale regler om karantæneforanstaltninger over for både søland- og lufttrafikken. Regulativet vedrører kun de 6 såkaldte karantænesygdomme, pest, kolera, gul feber, koppper, plettyfus og tilbagefaldsfeber; de lande, der tiltræder regulativet, forpligter sig til mod disse sygdomme ikke at iværksætte karantæneforanstaltninger, der går ud over de i regulativet omhandlede. Derimod er de enkelte lande efter regulativet frit stillet med hensyn til iværksættelse af karantæneforanstaltninger mod andre smitsomme sygdomme end karantænesygdomme, dog med den begrænsning, at det kun i tilfælde, hvor der foreligger ganske særlig fare for sundhedstilstanden i landet, må forbydes et skib eller luftfartøj, der er smittet eller mistænkt for at være smittet med en anden smitsom sygdom end en karantænesygdom, at losse eller laste gods eller forråd eller at indtage brændstof eller vand. Regulativet består af 10 afsnit med ialt 115 artikler. 1. afsnit indeholder definitioner af, hvorledes en række udtryk i regulativet skal forstås. I 2. afsnit indeholdes regler for afgivelsen af meddelelser om karantænesygdomme m. v. fra de enkelte landes øverste sundhedsmyndigheder til verdens-sundhedsorganisationen og omvendt. 3. afsnit indeholder regler om karantænemæssig organisation i havne og lufthavne. 4. afsnit indeholder fællesregler om karantæneforanstaltninger og 5. afsnit særlige forskrifter med hensyn til de enkelte karantænesygdomme. I 6. afsnit fastsættes regler om vaccinationsattester og om de erklæringer, som skibe og luftfartøjer ved ankomsten til et land er forpligtet til at afgive om sundhedstilstanden om bord. Afsnit 7 indeholder nogle almindelige forskrifter om betaling for